

Arrest

nr. 213 482 van 5 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANDERMEEREN
Tentoonstellingslaan 78 / 11
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 juni 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 augustus 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 18 december 2015 in het bezit gesteld van een F-kaart als familielid van een Belg.

1.2. Op 8 maart 2016 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenis van zes maanden wegens diefstal.

1.3. Op 5 april 2016 werd het huwelijk ontbonden.

1.4. Uit een samenwoningverslag van 14 juli 2016 blijkt dat er sedert juli 2015 geen gezamenlijke vestiging meer is.

1.5. Op 22 december 2017 werd verzoeker uitgenodigd om in het kader van een socio-economisch onderzoek, overeenkomstig artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alle nodige documenten voor te leggen op grond waarvan het bestuur geen einde zou stellen aan het verblijfsrecht.

1.6. Op 19 juni 2018 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 20.01.1981

Geboorteplaats: A.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

+ kind

H. P. (RR: ...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bewaam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 03.06.2015 in functie van zijn echtgenote, A., M. (RR: ...), van Belgische nationaliteit. Het koppel was in het huwelijk gestapt op 27.02.2015. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Immers, overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd het huwelijk ontbonden op 05.04.2016 en was er volgens het negatieve samenwoningverslag dd. 14.07.2016 reeds geen gezamenlijke vestiging meer sinds minstens juli 2015. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd betrokkene op 22.12.2017 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. Deze brief stelt daarenboven duidelijk dat tot aan de eventuele afgifte van de F+ kaart betrokkene er aan gehouden is alle relevante wijzigingen in zijn situatie aan onze dienst door te geven. Betrokkene bracht daarop volgende documenten binnen bij de gemeente:

- Loonbrieven Konvert interim 26.02.2018 – 23.03.2018
- Tewerkstellingsattest 2017 en 2018 Konvert Interim Vlaanderen NV waaruit tewerkstelling van betrokkene blijkt in de periodes van 22.06.2017 – 22.09.2017 en van 29.01.2018 – 23.03.2018. Op het eerste attest werd met de hand bij geschreven dat betrokkene op 14.11.2017 het werk opnieuw zou aangevat hebben, er werden echter geen attesten daarvan voorgelegd. De met de hand bijgeschreven verklaring wordt als een verklaring op eer gezien. Uit geen van de attesten blijkt deze tewerkstelling vanaf die datum, ondanks het feit dat er attesten werden opgesteld na die datum.
- Loonattest 2017 op naam van betrokkene van tewerkstelling bij Konvert Interim Vlaanderen NV

De uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° is niet van toepassing gezien betrokkene slechts gehuwd is geweest met referentiepersoon van 27.02.2015 tot 05.04.2016. Betrokkene is bijgevolg geenszins 3 jaar gehuwd geweest met referentiepersoon.

De uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° zijn evenmin van toepassing bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, daartoe legt betrokkene geen documenten voor. Vandaar dat art. 42 quater, §4, 4° niet van toepassing lijkt op deze situatie.

Wat betreft art. 42 quater, §4, tweede lid, dient opgemerkt te worden dat betrokkene aantoonde heden te voldoen aan de bestaansmiddelenvoorwaarde. Dat betrokkene sinds 1.09.2016 tewerkgesteld is, is zonder meer een positief element. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42 quater, §4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij het beoordelen bij het beëindigen van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980 dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig medisch bezwaar is of enig leeftijdsgebonden probleem dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Betrokkene toont aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen aantoonde dat hij werkwilig is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit, samen met het hebben van een dak boven het hoofd, een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42 quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zou de voorwaarde dat er minstens 3 jaar huwelijk moet geweest zijn, niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 03.06.2015) of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog relatief kort waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Hij verbleef immers 34 jaar lang in zijn land van herkomst. Er zijn geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Wat betreft betrokkenes sociale en culturele integratie, kan opgemerkt worden dat betrokkene hieromtrent geen documenten voorlegde. Nergens uit de voor DVZ beschikbare documenten blijkt dat er sprake is van een sociale en culturele integratie die het beëindigen van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Wel integendeel, uit het dossier blijkt dat betrokkene in 2017 voor de correctionele rechtbank werd veroordeeld. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Bovendien getuigt het allerminst van verantwoordelijkheid tegenover kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden. Hij had moeten weten dat zijn gedrag niet ten goede zou komen aan het behoud van het regulier verblijfsrecht.

Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, betrokkene is uit de echt gescheiden sinds 05.04.2016. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Er woont sinds maart 2018 weliswaar een vrouw van Armeense nationaliteit bij hem in. Zij zou de moeder zijn van hun gezamenlijk kind. Heden heeft mevrouw nog geen legaal verblijf in België, zij heeft recentelijk een asielaanvraag ingediend om bij haar zoontje te kunnen zijn (OV 8379915). Zij spreekt van een ernstige medische problematiek, maar deze verklaring werd niet gestaafd bij haar aanvraag. Aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, de verklaring van mevrouw niet als afdoende bewijs worden aangenomen.

Het is niet duidelijk of betrokkene en mevr. M. heden een relatie hebben aangeknoopt, daaromtrent werd eveneens niets voorgelegd. Voor zover zij toch een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het koppel vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien de precaire situatie van de mama van het kindje in België, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt. Bovendien is het kind ook pas sinds 5.11.2015 in België, het kind is bijgevolg op tienjarige leeftijd pas naar België gekomen. Het is bijgevolg aannemelijk dat hij nog steeds de taal machtig is, en jong genoeg is om het leven in Armenië samen met zijn vader terug op te nemen. Voor wat de medische toestand van H. P. betreft: in communicatie van betrokkenes raadsman in het dossier is terug te vinden dat het zoontje van betrokkene, H. P. begin januari 2017 zou geopereerd worden te UZ Leuven en er vervolgens een periode van revalidatie zou aanbreken. De brieven van de raadsman dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer, en aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze brieven eveneens niet als afdoende bewijs worden aangenomen. Van een eventuele operatie werden niet heden noch in het verleden attesten voorgelegd. Wel werden destijds attesten voorgelegd van de raadplegingen te UZ Leuven op 9.12.2015, 25.01.2016 en 17.05.2016 waarbij verslag wordt uitgebracht van de vaststellingen, en waarbij verder onderzoek diende gepland te worden of doorverwijzing noodzakelijk bleek. Het meest recente attest dat werd voorgelegd dateert van 13.08.2016 van het UZ Leuven waaruit na raadpleging op 12.07.2016 bleek dat betrokkenes zoontje orthopedische schoenen nodig zou hebben. Voor zover de operatie effectief plaatsvond, is echter niet duidelijk of het zoontje heden nog hinder ondervindt en dient opgevolgd te worden. Bij het inleveren van documenten in januari 2017 door de raadsman werd niets meer over een medische ingreep vermeld of voorgelegd, noch werd dat gedaan in het kader van het huidige onderzoek. Hierdoor is het niet onredelijk aan te nemen dat dit heden geen gegeven (meer) is die een intrekking van het verblijf in de weg kan staan. Voor zover het zoontje nog steeds orthopedische schoenen nodig zou hebben, dient tot slot opgemerkt te worden dat uit verslagen van het ziekenhuis blijkt dat schoenen met ophoging eveneens in het land van herkomst verkrijgbaar zijn.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Zoals reeds eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien de precaire situatie van de mama van het kind in België, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken. De F-kaart van betrokkene dient gesupprimeerd te worden.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste en het derde middel worden wegens hun inhoudelijke samenhang tezamen besproken.

Verzoeker voert een eerste middel aan, dat luidt als volgt:

“schending van het hoorrecht en de evenredigheidsstoets:

Dat de Raad van State in zijn arrest met nr. 230.257 van 19 februari 2015 oordeelde dat alvorens het voorwaardelijk verblijfsrecht als familielid van een Unieburger te beëindigen omdat de gezinsherenigingsvoorwaarden niet meer vervuld zijn, de Dienst Vreemdelingenzaken de betrokkene moet uitnodigen om gehoord te worden; Dat moet de betrokkene in staat stellen zijn argumenten tegen

de beëindiging van zijn verblijfsrecht uiteen te zetten; Dat volgens de Raad van State enkel dergelijke uitnodiging de vreemdeling effectief de mogelijkheid biedt om zijn standpunt uitéén te zetten; Dat de vreemdeling inderdaad niet altijd al zijn argumenten kan uiteenzetten m attesten; dat hij soms aan bepaalde zaken niet denkt en bepaalde accenten niet weet te leggen;

Dat art. 42quater, §1, lid 3 van de Verblijfswet stelt dat DVZ bij de beslissing om een einde te - stellen aan het verblijf van een derdelands familielid van een Unieburger rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in België, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins-en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong;

Dat de Raad Van State verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie; Het HvJ arrest C 249/13 van 11 december 2014 zegt onder meer:

- het hoorrecht is een onderdeel van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie;

- het hoorrecht is een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procédure, en alvorens een beslissing ten aanzien van hem wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou kunnen beïnvloeden;

- het hoorrecht moet de bevoegde administratie in staat stellen met kennis van zaken een beslissing te nemen die afdoende gemotiveerd is zodat de betrokkene met positief gevolg zijn beroepsrecht kan uitoefenen;

Dat DVZ een actieve onderzoeksplicht heeft:

- DVZ moet alle informatie verzamelen om met kennis van zaken een beslissing te nemen over het verblijfsrecht

- volgens de Raad van State moet de DVZ de vreemdeling expliciet uitnodigen om hem te horen, omdat het de enige manier is waarop de vreemdeling effectief zijn argumenten tegen een eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht kan doen gelden;

- het volstaat volgens de RvS niet dat de vreemdeling spontaan zijn argumenten aan de DVZ kenbaar zou kunnen maken, bijvoorbeeld ter gelegenheid van een samenwoningcontrole door de politie, zoals de RvV eerder gewezen had;

Dat in casu het hoorrecht niet gerespecteerd werd en de beslissing aldus nietig verklaard dient te worden;

Dat er tal van elementen niet aan bod zijn gekomen, zoals de medische situatie van zijn zoon P.; dat verweerster simpelweg argumenteert dat er sinds januari 2017 geen nieuwe stukken meer zijn voorgelegd en het niet onredelijk is om aan te nemen dat dit heden geen gegeven meer is die een intrekking van het verblijf in de weg staan;

Dat het zeer moeilijk is de evenredigheidstoets te kunnen toepassen zonder de betrokkene te horen, daar er wel degelijk nog zware medische redenen voorhanden zijn bij het zoontje en zulks bij een toelichting naar boven was gekomen en verzoeker had uitgenodigd kunnen worden om nog extra stukken bij te voegen; dat het kind aangewezen is op een beenverlenging; dat er een lengteverschil is tussen beide benen van 4 cm; dat het kind aangewezen is op een zeer gespecialiseerde operatie;”

Het derde middel luidt als volgt:

“Schending van art. 42 quater §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, beginsel van fair play, rechtzekerheidsbeginsel en machtsoverschrijding, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

Het beginsel van de fairplay houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen; Dat zulks een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van fair play;

Dat de desbetreffende wet op onzorgvuldige en onredelijke wijze wordt toegepast;

Dat de DVZ niet alle nuttige informatie ingezameld heeft en alzo niet op een correcte, zorgvuldige en eerlijke manier heeft kunnen oordelen;

Dat er geen rekening gehouden werd met de medische redenen en integratie van verzoeker in België, alsook met het feit dat verzoeker steeds heeft gewerkt;

Dat het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn; De rechtzoekende met in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kunnen voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht; De overheid mag daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording afwijken (RvS 22 maart 2004 nr 129 541);”

2.1.2. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 december 2017 werd uitgenodigd om in het kader van een socio-economische onderzoek (artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet) alle nodige documenten voor te leggen op grond waarvan het bestuur geen einde zou stellen aan zijn verblijfsrecht. Verder blijkt dat verzoeker hierop is ingegaan en verschillende documenten heeft bijgevoegd, waaromtrent gemotiveerd werd in de bestreden beslissing.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden dat het hoorrecht niet zou zijn geëerbiedigd bij het nemen van de bestreden beslissing. Het stond hem vrij alle stukken die hij nodig achtte en die betrekking hadden op de medische situatie van zijn zoon, bij te brengen.

In tegenstelling tot wat hij beweert, werd er in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd omtrent de medische situatie van zijn zoon:

“(…) Voor wat de medische toestand van H. P. betreft: in communicatie van betrokkenes raadsman in het dossier si terug te vinden dat het zoontje van betrokkene, H. P. begin januari 2017 zou geopereerd worden te UZ Leuven en er vervolgens een periode van revalidatie zou aanbreken. De brieven van de raadsman dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze brieven eveneens niet als afdoende bewijs worden aangenomen; Van een eventuele operatie werden niet heden noch in het verleden attesten voorgelegd. Wel werden destijds attesten voorgelegd van de raadplegingen te UZ Leuven op (...) waarbij verslag wordt uitgebracht van de vaststellingen, en waarbij verder onderzoek diende gepland te worden of doorverwijzing noodzakelijk bleek; Het meest recente attest dat werd voorgelegd dateert van 13.08.2016 van het UZ Leuven waaruit na raadpleging op 12.07.2016 bleek dat betrokkenes zoontje orthopedische schoenen nodig zou hebben. Voor de operatie effectief plaatsvond, is echter niet duidelijk of het zoontje heden nog hinder ondervindt en dient opgevolgd te worden; Bij het inleveren van documenten in januari 2017 door de raadsman werd niets meer over een medische ingreep vermeld of voorgelegd, noch werd dat gedaan in het kader van het huidige onderzoek. Hierdoor is het niet onredelijk aan te nemen dat dit heden geen gegeven (meer) is die een intrekking van het verblijf in de weg kan staan. Voor zover het zoontje nog steeds orthopedische schoenen nodig zou hebben, dient tot slot opgemerkt te worden dat uit verslagen van het ziekenhuis blijkt dat schoenen met ophoging eveneens in het land van herkomst verkrijgbaar zijn. (...)”

Verzoeker gaat niet in op de concrete motivering, zoals *supra* geciteerd, en toont niet aan dat de verwerende partij zich zou hebben gebaseerd op een verkeerde voorstelling van de feiten.

Verzoeker betwist niet dat hij niet voldoet aan de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet. Hij kan evenmin dienstig voorhouden als zou er geen rekening gehouden zijn met de humanitaire elementen die kenbaar werden gemaakt aan het bestuur in het kader van het socio-economisch onderzoek. M.b.t. de tewerkstelling wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat dit niet volstaat om geen beslissing tot intrekking van verblijf te kunnen nemen nu de bestaansmiddelenvoorwaarde een cumulatieve voorwaarde betreft die pas in overweging kan worden

genomen als eveneens aan één van de uitzonderingsvoorwaarden, zoals omschreven in artikel 42^{quater}, §4, 1° tot 4°, van de vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker betwist dit niet.

Vervolgens werd gemotiveerd omtrent het feit dat het hebben van een job en een bijhorend inkomen geen afdoende bewijs van integratie vormen in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan daar het een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden.

Betreffende zijn leeftijd en gezondheidstoestand werd gemotiveerd dat er geen *contra*-indicaties zijn die tot gevolg hebben dat hij niet in zijn land van herkomst zou kunnen worden tewerkgesteld. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. De duur van zijn legaal verblijf in België werd relatief kort geacht, waardoor werd aangenomen dat hij nog voldoende verbondenheid voelt met zijn land van herkomst. Verzoeker betwist immers niet dat hij 34 jaar lang in zijn land van herkomst verbleef en dat er geen tegenindicaties voorhanden zijn waardoor hij er niet naar terug zou kunnen keren.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat de inhoud van de bestreden beslissing onderuit zou halen. Hij toont niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht, van het evenredigheidsbeginsel, van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste en het derde middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“schending van art. 8 EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dat het recht op gezinshereniging dient gerespecteerd te worden;

Dat door het uitvaardigen van de kwestieuze beslissing geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische openbare orde anderzijds;

Dat de kwestieuze beslissing helemaal niet op zorgvuldige wijze genomen werd;

Dat verzoeker in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen en al zijn sociale en economische belangen in België gevestigd zijn;”

2.2.2. De bestreden beslissing stelt een einde aan het recht op verblijf dat aan verzoeker werd erkend en houdt aldus onbetwistbaar een inmenging in verzoekers privé-en/of gezinsleven in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing steunt op artikel 42^{quater}, §1, 4°, van de vreemdelingenwet, met name omdat het huwelijk met de burger van de Unie die verzoeker vervoegd heeft, ontbonden is. De bestreden beslissing, die kadert in de context van immigratiecontrole, vindt aldus steun in de wet.

Met betrekking tot de afweging van verzoekers gezinsleven, bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“Tot slot, wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is, betrokkene is uit de echt gescheiden sinds 05.04.2016. Ook blijkt nergens uit het administratieve dossier dat hij heden een nieuwe relatie zou hebben aangeknoopt. Er woont sinds maart 2018 weliswaar een vrouw van Armeense nationaliteit bij hem in. Zij zou de moeder zijn van hun gezamenlijk kind. Heden heeft mevrouw nog geen legaal verblijf in België, zij heeft recentelijk een asielaanvraag ingediend om bij haar zoontje te kunnen zijn (OV 8379915). Zij spreekt van een ernstige medische problematiek, maar deze verklaring werd niet gestaafd bij haar aanvraag. Aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, de verklaring van mevrouw niet als afdoende bewijs worden aangenomen.

Het is niet duidelijk of betrokkene en mevr. M. heden een relatie hebben aangeknoopt, daaromtrent werd eveneens niets voorgelegd. Voor zover zij toch een relatie zouden hebben aangeknoopt, dient opgemerkt te worden dat het koppel vrij staat zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien de preciaire situatie van de mama van het kindje in België, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt. Bovendien is het kind ook pas sinds 5.11.2015 in België, het kind is bijgevolg op tienjarige leeftijd pas naar België gekomen. Het is bijgevolg aannemelijk dat hij nog steeds de taal machtig is, en jong genoeg is om het leven in Armenië samen met zijn vader terug op te nemen. Voor wat de medische toestand van H. P. betreft: in communicatie van betrokkenes raadsman in het dossier is terug te vinden dat het zoontje van betrokkene, H. P. begin januari 2017 zou geopereerd worden te UZ Leuven en er vervolgens een periode van revalidatie zou aanbreken. De brieven van de raadsman dienen te worden beschouwd als een verklaring op eer, en aangezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, kunnen deze brieven eveneens niet als afdoende bewijs worden aangenomen. Van een eventuele operatie werden niet heden noch in het verleden attesten voorgelegd. Wel werden destijds attesten voorgelegd van de raadplegingen te UZ Leuven op 9.12.2015, 25.01.2016 en 17.05.2016 waarbij verslag wordt uitgebracht van de vaststellingen, en waarbij verder onderzoek diende gepland te worden of doorverwijzing noodzakelijk bleek. Het meest recente attest dat werd voorgelegd dateert van 13.08.2016 van het UZ Leuven waaruit na raadpleging op 12.07.2016 bleek dat betrokkenes zoontje orthopedische schoenen nodig zou hebben. Voor zover de operatie effectief plaatsvond, is echter niet duidelijk of het zoontje heden nog hinder ondervindt en dient opgevolgd te worden. Bij het inleveren van documenten in januari 2017 door de raadsman werd niets meer over een medische ingreep vermeld of voorgelegd, noch werd dat gedaan in het kader van het huidige onderzoek. Hierdoor is het niet onredelijk aan te nemen dat dit heden geen gegeven (meer) is die een intrekking van het verblijf in de weg kan staan. Voor zover het zoontje nog steeds orthopedische schoenen nodig zou hebben, dient tot slot opgemerkt te worden dat uit verslagen van het ziekenhuis blijkt dat schoenen met ophoging eveneens in het land van herkomst verkrijgbaar zijn.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen. Zoals reeds eerder vermeld, gezien de jonge leeftijd van het kindje en gezien de preciaire situatie van de mama van het kind in België, is het aangewezen dat hij zijn vader volgt.”

In de bestreden beslissing is de verwerende partij aldus overgegaan tot een afweging van verzoekers gezinsleven. Verzoeker laat na concrete elementen aan te voeren ter weerlegging van deze beoordeling.

Waar verzoeker aanvoert dat hij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen, gaat hij voorbij aan de motivering dat verzoeker slechts relatief kort in België verbleef en 34 jaar lang in zijn land van herkomst heeft geleefd. De bestreden beslissing leidt hieruit af dat verzoeker aldus wel degelijk terug aansluiting kan vinden in het land van herkomst. Verzoeker liet ook na tegenindicaties aan te brengen die een terugkeer naar het land van herkomst verhinderen. Verzoeker voert ook in het middel geen enkel element aan waaruit de onjuistheid van deze beoordeling zou kunnen blijken. Evenmin weerlegt hij het motief dat er geen elementen werden neergelegd waaruit kan blijken dat verzoeker dermate sociaal en cultureel geïntegreerd is dat dit het verblijf in de weg zou staan. Integendeel, hij werd strafrechtelijk veroordeeld in 2017, hetgeen door de verwerende partij niet wordt gezien als een blijk van integratie in de samenleving.

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan ten aanzien van deze beoordeling. Het middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het principe van de redelijke termijn

Dat verweerder zijn beslissingen binnen een redelijke termijn dient te nemen;

Dat het huwelijk reeds ontbonden werd op 05.04.2016 en er uit het negatieve samenwoningverslag van 14.07.2016 bleek dat er slechts een gezamenlijke vestiging was tot juli 2015 ; Dat 3 jaar later verwerende partij er mee afkomst dat verzoeker niet onder de uitzonderingsvoorwaarden valt; dat zij dit veel eerder had dienen te doen; dat de redelijke termijn ver overschreden is;”

2.3.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42^{quater}, §1, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling schrijft voor dat gedurende een termijn van vijf jaar een einde kan worden gesteld aan het recht op verblijf, onder meer wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. De termijn binnen welke een dergelijke beslissing kan worden genomen, vindt aldus steun in de wet. Het beginsel van de redelijke termijn kan geen afbreuk doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling die de termijnen bepaalt binnen dewelke het recht op verblijf kan worden beëindigd.

Het vierde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT